

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **R. M.,** zastoupen JUDr. Jiřím Pánkem, advokátem se sídlem Riegrova 2668/6c, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 3. 2017, č. j. 10 Af 23/2015 – 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2015, č. j. 10582/15/5200-10422-701130, Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo dodatečný platební výměr na daň z příjmu z fyzických osob, vydaný Finančním úřadem pro Jihočeský kraj dne 29. 5. 2014 pod č. j. 1379927/14/2210-05700-301448, kterým byla žalobci doměřena daň za zdaňovací období roku 2011 ve výši 1 124 524 Kč, daňová ztráta ve výši 0 Kč, daňový bonus ve výši 0 Kč a povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 224 904 Kč.

[2] Dodatečný platební výměr byl vydán na základě zjištění, že žalobce prodal dne 8. 12. 2010 společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje s. r. o. 10ks kmenových akcií na majitele společnosti KEFARIUM a. s., přičemž příjem z prodeje akcií neuvedl v daňovém přiznání.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Tvrdil, že předmětné akcie nakoupil na základě smlouvy o úplatném převodu cenných papírů ze dne 28. 11. 2007, od této koupě byl jejich nepřetržitým vlastníkem až do jejich následného prodeje v roce 2010 a že správce daně neprovedl v daňovém řízení navrhované důkazy, kterými by tuto skutečnost prokázal.

[4] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29. 3. 2017, č. j. 10 Af 23/2015 – 60. Předmětem řízení bylo právě to, zda žalobce v řízení prokázal splnění podmínek pro osvobození od daně z příjmů podle § 4 odst. 1 písm. w) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a zda tedy akcie úplatně nabyl již v roce 2007 a vlastnil je až do jejich úplatného převodu v roce 2010. Za neprokázané považoval správce daně především to, že k nabytí akcií došlo právě v roce 2007. Podle krajského soudu vyvinuly daňové orgány dostatečné úsilí k tomu, aby zjistily skutkový stav co nejúplněji a obstaraly dostatečné množství podkladů. Žalobce nevysvětlil, proč došlo k téměř měsíční prodlevě mezi dnem, kdy J. G. (prodávající) podepsal smlouvu v Písku a dnem, kdy měl žalobce podepsat smlouvu v Brně před advokátem, který ověřil jeho podpis. Správce daně vyhodnotil zápisy v ověřovací knize jako nevěrohodné. Žalobce rovněž podle žalovaného neprokázal, že zaplatil kupní cenu za koupené akcie ve výši 1 000 000 Kč. Nelogické rovněž bylo, že žalobce měl 28. 11. 2007 podepsat v Písku Potvrzení o převzetí akcií a tímto potvrdit jejich převzetí a současně již tehdy nepodepsal smlouvu o nabytí akcií, přestože se toho dne měl s J. G. sejít a akcie od něj převzít. Z výpovědi svědka G. nevyplynulo nic, co by rozptýlilo pochybnosti správce daně o tom, že k převodu akcií došlo již v roce 2007.

[5] Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného ohledně potřebnosti svědecké výpovědi advokáta Mgr. Šebesty. Kopie z ověřovací knihy zaslal správci daně sám advokát a proběhlo u něj rovněž prostřednictvím dožádání místní šetření, u kterého byl přítomen. Krajský soud odkázal na závěry zprávy o daňové kontrole o nevěrohodnosti zápisů v ověřovací knize a ztotožnil se s nimi. Jednotlivé zápisy v knize musely být podle názoru správce daně měněny a upravovány. Skutečnost, že se odhalené nesrovnalosti netýkaly řádků, na kterých je vyznačen prodej předmětných akcií, se jeví jako bezpředmětná. Za zcela lichý označil krajský soud argument žalobce, že měl správce daně při zpochybnění ověření podpisu žalobci prokázat, že se jednalo o dissimulovaný úkon.

[6] Krajský soud ve shodě s daňovými orgány shrnul, že z obchodního rejstříku a z listin poskytnutých notářkou bylo zjištěno, že na valné hromadě společnosti KEFARIUM a. s. konané dne 17. 12. 2008 vystupovali jako akcionáři D. V., který předložil akcie č. 1-6 a J. G., který předložil akcie č. 7-20. Podle notářského zápisu vystupovaly tyto osoby jako akcionáři, ačkoli dle tvrzení žalobce měl právě on v té době vlastnit akcie č. 1-10. Žalobce neprokázal, že někoho zmocnil ke svému zastupování na valné hromadě. Proto krajský soud přisvědčil názoru, že žalobce nebyl v době konání valné hromady akcionářem společnosti KEFARIUM a. s. Krajský soud připustil, že smlouvy o převodu akcií na majitele mohly být i zcela neformální a jediným dokladem o jejich uzavření mohlo být jejich předložení v souvislosti s uplatněním akcionářského práva. Fyzické držení akcie a její formální předložení je jediným formálním, věrohodným a nezpochybnitelným důkazem, jak doložit práva vůči orgánům akciové společnosti.

Žalobce však žádným způsobem nevyvrátil oprávněné pochybnosti správce daně ohledně svého údajného vlastnictví akcií, neboť akcionářská práva (zejm. právo účasti na valné hromadě a právo hlasovat na ní), byla uplatněna odlišnými osobami. Stanovy společnosti KEFARIUM a. s. vyžadovaly na případné plné moci úředně ověřený podpis zmocnitele. Z notářského zápisu, který je veřejnou listinou, tedy jednoznačně vyplývá, že D. V. a J. G. vystupovali na valné hromadě jako akcionáři, kteří se prezentovali předložením akcií. Z uvedených důvodů proto daňové orgány postupovaly dle názoru krajského soudu správně, pokud osvobození od daně z příjmů v souvislosti s následným prodejem akcií žalobci nepřiznaly a zvýšily mu o tuto částku základ daně. Rovněž náležitě odůvodnily, proč nebylo třeba vyhovět návrhům žalobce na doplnění dokazování.

III.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel považuje skutkové závěry krajského soudu za nesprávné a neodpovídající provedeným důkazům. Krajský soud je hodnotil v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů a činil tak jednostranně ve prospěch žalovaného. Zopakoval, že předmětné akcie zakoupil za cenu 1 000 000 Kč podle smlouvy o úplatném převodu cenných papírů ze dne 28. 11. 2007 od převodce J. G. Smlouva byla platným právním úkonem, nikdy nebyla její platnost zpochybněna. Provedené důkazy bylo možné eventuálně doplnit výslechem uvedené osoby, který však krajský soud považoval za nadbytečný, stejně jako považoval za nevěrohodný zápis v ověřovací knize. Závěry soudu o nevěrohodnosti svědků nebyly řádně zhodnoceny a zdůvodněny, soud se nepokusil odstranit pochybnosti o jejich věrohodnosti ani při ústním jednání a převzal pouze stanovisko správce daně.

[9] Rovněž za nepodložené považoval stěžovatel pochybnosti soudu o řádném ověření svého podpisu na uvedené smlouvě. Poukázal na právní úpravu v zákoně č. 85/1996 Sb., o advokacii, která obsahuje institut prohlášení advokáta o pravosti podpisu. Prohlášení podpisu je nadáno stejnou kvalitou jako úřední ověření podpisu, důvěrou v jeho pravdivost, že listina byla určitou osobou, určitého dne a na určitém místě před advokátem podepsána. Prohlášení advokáta je postaveno na roveň prohlášení notářů či obecních úřadů. Proto stěžovatel nesouhlasí s hodnocením důkazu krajským soudem, protože jakýkoli záznam v ověřovací knize by pak bylo nutné podle názoru soudu považovat za nevěrohodný s důsledky pro platnost a účinnost právních úkonů, ke kterým se taková ověření vztahují.

[10] Stěžovatel poukázal na obecnou úpravu vlastnického práva, obsaženou především v občanském zákoníku a na to, že podle zákona č. 362/2000 Sb., o cenných papírech, se na cenné papíry vztahují ustanovení o věcech movitých. Akcie, tedy i listinné akcie na majitele, mohou být předmětem vlastnického práva. Z toho podle stěžovatele vyplývá, že nikoli každý fyzický držitel akcií musí být zároveň i akcionářem. Pokud tedy správce daně odvíjí své pochybnosti z notářského zápisu o konání valné hromady, nemůže to svědčit o tom, že D. V. a J. G. jednali na valné hromadě sami za sebe a že z toho důvody byli skutečnými akcionáři. Oprávněný subjekt (akcionář) se sice mohl domáhat *„neplatnosti rozhodnutí o neplatnosti valné hromady“*, nicméně to nebylo jeho zájmem a záměrem.

Notářský zápis osvědčuje pouze to, že se dne 17. 12. 2008 konala valná hromada společnosti KEFARIUM a. s., na níž bylo změněno sídlo společnosti. Nic nevypovídá o vlastnickém právu k akciím společnosti. Pokud došlo k pochybení při vadné prezenci v souvislosti s uvedenou valnou hromadou, nelze z toho dovodit zánik vlastnického práva stěžovatele k předmětným akciím.

[11] Ze strany správce daně tak nebyly důkazy řádně hodnoceny a došlo k zásahu do práv a chráněných zájmů stěžovatele, k libovůli a nelogičnostem. Nelze vyjmout pouze *„určité části důkazů“*, zejména pokud důkazy nejsou jednoznačné či jsou dokonce protikladné. Nebylo řádně zdůvodněno, proč soudem a správním orgánem přijatá verze odpovídá skutečnosti. Subjektivní názor není v tomto ohledu dostačující. Stěžovatel byl nepřetržitým vlastníkem akcií až do jejich následného prodeje.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje v plném rozsahu na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, spisový materiál, své vyjádření k žalobě a na napadený rozsudek krajského soudu, se kterým se ztotožňuje.

[14] Krajský soud podle názoru žalovaného podrobně popsal, z jakých důvodů nemohl přisvědčit žalobním námitkám stěžovatele. Nebylo tomu tak proto, že by stěžovatel v průběhu řízení nepředložil žádné důkazní prostředky, ale proto, že předložené důkazní prostředky vykazovaly příliš mnoho zásadních nesrovnalostí. Ve svědeckých výpovědích se vyskytovaly významné rozpory, existovaly pochybnosti o tom, kdy byla smlouva o převodu akcií na stěžovatele skutečně uzavřena a kdy došlo k předání těchto akcií. V roce 2008, kdy měl být vlastníkem těchto akcií již stěžovatel, vystupovali na valné hromadě společnosti KEFARIUM a. s. jako akcionáři jejich původní vlastníci. Proto správce daně s ohledem na § 92 odst. 5 daňového řádu prokázal existenci odůvodněných pochybností o věrohodnosti, průkaznosti a správnosti důkazních prostředků uplatněných stěžovatelem. Úřední ověření podpisu bylo s ohledem na vady knihy podpisů přinejmenším neprůkazné. J. G. a D. V. byli v daném období členy představenstva společnosti KEFARIUM a. s. a podle § 184 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, jakož i tehdejších stanov společnosti měli zapovězeno, aby jako členové představenstva zastupovali jiného akcionáře na valné hromadě. I tím je stěžovatelova skutková verze značně zpochybněna. Stěžovatel měl možnost prokázat rozhodné skutečnosti důkazními prostředky dle vlastní volby. Průkaznost a věrohodnost jím předložených důkazních prostředků byla řádně zpochybněna.

[15] Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se již v minulosti zabýval případy, které byly skutkově i právně obdobné nyní projednávané věci. Ve věci vedené pod sp. zn. 6 Afs 336/2016 byl předmětem daňového řízení příjem související s prodejem akcií a to, zda byl splněn časový test k přiznání osvobození příjmu z tohoto prodeje od daně. Šlo taktéž o prodej akcií společnosti KEFARIUM a. s. č. 11-20 (nyní jde o akcie téže společnosti č. 1-10), rovněž v uvedené věci vyvstala otázka, zda následný prodávající tyto akcie nabyl skutečně již v roce 2007. Rovněž v uvedené věci se daňové orgány zabývaly nesrovnalostmi zjištěnými v knize o prohlášeních o pravosti podpisu, kterou vedl advokát Mgr. Jiří Šebesta, jakož i hodnocením zjištění učiněných v souvislosti s mimořádnou valnou hromadou společnosti KEFARIUM a. s., která se konala dne 17. 12. 2008. Nejvyšší správní soud v uvedené věci zamítl rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Afs 336/2016 – 32, kasační stížnost daňového subjektu proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla rovněž zamítnuta žaloba ve věci doměření daně z příjmů.

[19] Obdobnou skutkovou situací se Nejvyšší správní soud zabýval rovněž ve věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 344/2016. Byť se jednalo o příjmy z prodeje akcií jiné obchodní společnosti, i tehdy na valné hromadě společnosti, o jejíž akcie se jednalo, konané v průběhu roku 2008 (tedy po tvrzeném předchozím prodeji akcií žalobci v uvedené věci), vystupovali jako akcionáři osoby od žalobce odlišné. Nejvyšší správní soud i v uvedené věci zamítl kasační stížnost dosud procesně neúspěšného žalobce (rozsudek ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 Afs 344/2016 -29).

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který nelze vycházet ze závěrů uvedených v označených rozhodnutích i v nyní projednávané věci a ztotožňuje se s nimi.

[21] Podle § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2007 jsou „*od daně osvobozeny příjmy z prodeje cenných papírů nabytých poplatníkem v rámci kupónové privatizace; příjmy z prodeje ostatních cenných papírů, přesáhne-li doba mezi nabytím a převodem těchto cenných papírů při jejich prodeji nebo vrácení dobu 6 měsíců, a dále příjmy z podílu připadající na podílový list při zrušení podílového fondu, přesáhne-li doba mezi nabytím podílového listu a dnem vyplacení podílu dobu 6 měsíců*“. Podle čl. II bodu 3 zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, „*u osvobození příjmů z prodeje cenných papírů nabytých do konce roku 2007 se postupuje podle § 4 odst. 1 písm. w) zákona č. 586/1992 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona*“.

[22] Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně hodnotil provedené důkazy ve prospěch žalovaného a pochybnosti neodstranil provedením navržených důkazů. Žalovanému vytýkal chybějící sdělení, jaké skutečnosti jsou brány za prokázané a proč a rovněž chybějící vyhodnocení rozporů mezi důkazy. Tato námitka není důvodná. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Povinnost

daňového subjektu prokázat k výzvě správce daně ty skutečnosti, které sám tvrdí, potvrdil i Ústavní soud (srov. např. nález ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu na http://nalus.usoud.cz). Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případu jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 – 62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013 – 49).

[23] Již ze zprávy o daňové kontrole, která je součástí správního spisu a se žalobcem byla projednána dne 26. 5. 2014, zřetelně vyplývá, které skutkové okolnosti vedly správce daně k pochybnostem o splnění podmínek pro osvobození příjmu z prodeje cenných papírů společnosti ČEZ Obnovitelné zdroje s. r. o. Šlo především o dobu nabytí akcií stěžovatelem, ke kterému mělo dojít na základě smlouvy o úplatném převodu cenných papírů uzavřené v listopadu, resp. v prosinci 2007, o pochybnosti související s ověřením podpisu této smlouvy stěžovatelem v „prohlášení o pravosti podpisu“ před advokátem Mgr. Šebestou a především o konkrétní zjištění, že při následné mimořádné valné hromadě společnosti KEFARIUM a. s. byli jako akcionáři (držitelé předmětných akcií) vedeny osoby odlišné od stěžovatele. Krajský soud správně poukázal na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a na nesprávnost přístupu stěžovatele, který po správci daně *de facto* vyžaduje provedení všech v úvahu připadajících důkazů a ty posléze žádá hodnotit s tím, že dosavadní provedené důkazy nejsou jednoznačné. Ve věci nešlo o to, které z v úvahu připadajících skutkových verzí měla být dána přednost. Daňové orgány náležitě vysvětlily, proč jim vznikly pochybnosti o daňových tvrzeních stěžovatele. Tím došlo k přenesení důkazního břemene zpět na něj a stěžovateli se nepodařilo pochybnosti správce daně rozptýlit.

[24] Nedůvodnými jsou kasační námitky týkající se pochybností ohledně řádného podpisu daňového subjektu na smlouvě o úplatném převodu cenných papírů. Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje úvahy stěžovatele o důkazní síle prohlášení advokáta a o presumované důvěře v pravdivost toho, co advokát ověřil. V nyní projednávané věci však správce daně na podkladě zcela konkrétních zjištění dospěl k závěru, že ani tato

okolnost neprokazuje nabytí předmětných akcií stěžovatelem již v roce 2007. Ze zprávy o daňové kontrole zřetelně vyplývá (strana 6 a 7), že správce daně požadoval předložení prohlášení o pravosti podpisu celkem třikrát, i z důvodu, že v původním prohlášení chyběla prohlášení na konkrétně specifikovaných řádcích. Protože byly zjištěny v prohlášení nesrovnalosti, získal správce daně prostřednictvím dožádání další fotokopie z ověřovací knihy. Ani ty však neodstranily zjištěné nesrovnalosti. Byly zjištěny konkrétní rozdíly spočívající v rozdílném podpisu advokáta na jednotlivých řádcích, což je v případě pořízení fotokopií z jednoho originálu nemožné a na řádku 318 došlo podle správce daně k úpravě data zápisu. Tato konkrétní zjištění vedla daňové orgány a posléze krajský soud k závěru, že stěžovatel nemohl poukazem na údaje v ověřovací knize rozptýlit pochybnosti správce daně. Stěžovatel ani v kasační stížnosti nepřináší konkrétní argumenty, pro které by měla být tato zjištění hodnocena jinak, a setrvává na obecné úvaze o účincích podpisu ověřeného advokátem.

[25] Stěžovatel uplatnil rovněž námitky k notářskému zápisu o konání mimořádné valné hromady společnosti KEFARIUM a. s. dne 17. 12. 2008. I těmto námitkám je společné, že nemíří proti konkrétním argumentům daňových orgánů a krajského soudu k hodnocení tohoto důkazního prostředku, ale spíše nabízí vlastní verzi skutkového děje s tím, že každý fyzický držitel akcií nemusí být zároveň akcionářem. V řízení před správcem daně ani v řízení před soudem však nepředložil důkazy a vysvětlení, jimiž by vyvrátil zjištění, že přílohou notářského zápisu nebyly žádné plné moci k uplatňování práv akcionáře při mimořádné valné hromadě a o tom, že členům statutárních orgánů takové případné zastupování zapovídala platná právní úprava a stanovy společnosti. Lze v této souvislosti odkázat na právní názor Nejvyššího správního soudu ve shora označené věci sp. zn. 6 Afs 336/2016, podle kterého: „*za stěžejní pro podporu závěrů žalovaného Nejvyšší správní soud považuje průběh mimořádné valné hromady společnosti KEFARIUM a.s. konané dne 17. prosince 2008. V daňovém řízení byla shromážděna řada důkazů, z nichž lze dovodit, že na této valné hromadě vykonávali akcionářská práva D. V. a J. G. Stejně jako žalovaný i krajský soud, ani Nejvyšší správní soud neuvěřil tvrzení, že tito pánové jednali jako zástupci stěžovatele a nikoli sami za sebe, neboť proti němu stojí příliš mnoho opačně vyznívajících skutečností: zákaz, aby akcionáře na valné hromadě zastupoval člen představenstva akciové společnosti, vyplývající ze zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, i ze stanov společnosti KEFARIUM a.s. (přičemž uvedení pánové vykonávali v době konání valné hromady funkci předsedy, respektive místopředsedy této společnosti), absence plné moci zmocňující pana G. a pana V. k zastupování stěžovatele a v neposlední řadě notářský zápis osvědčující průběh valné hromady.*“

[26] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu